

σκωμεν προφάσεις, ὅπως δικαιολογῶμεν αὐτοὺς, κρύπτωμεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰς ἐλλείψεις των, καὶ ἐκτιμῶμεν πάντα τὰ καλὰ προτερήματά των. Οὕτω πράττοντες θὰ βελτιώσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ἀκολουθοῦντες ῥοπὴν ἱερὰν, γενναίαν, ὀξυδερκὴ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν προτερημάτων τῶν ἄλλων.

Εἰς τὴν ψυχὴν σου, φίλε μου, συνεχῶς ἅς δεσπόζῃ ἡ μελαγχολικὴ πλήν γόνιμος συμπαθείας καὶ μακροθυμίας αὕτη σκέψις. «Τίς οἶδε μήπως αἱ πολυαὶ αὗται κεφαλαὶ, τὰς ὁποίας ἔχω ἐνώπιόν μου, μετ' ὀλίγον ἀναπαυθῶσιν ἐν τῷ τάφῳ!—» Ἄ! μέχρις οὗ ἔχεις τὸ εὐτύχημα νὰ τοὺς βλέπεις τίμα αὐτοὺς καὶ παρέχε παραμυθίαν εἰς τὰ οὐκ ὀλίγον δεινὰ τοῦ γήρατος.

Ἔνεκα τῆς ἡλικίας των τείνουσιν πρὸς τὴν μελαγχολίαν, μὴ διὰ τοῦτο τοὺς λυπῆς ἐπὶ μᾶλλον. Διὰ τῶν καλῶν σου τρόπων, διὰ τῆς διαγωγῆς σου ἔσο αἰείποτε προσφιλεῖς αὐτοῖς, ἔσο ἡ ἀναψυχὴ, ἡ ἀγαλλίασις των. Ἐκαστον μειδιάμα ὅπερ ἐπὶ τῶν γηραιῶν χειλέων των θὰ προκαλεῖς, ἕκαστος παλμὸς ὄν ἐν τῇ καρδίᾳ των θὰ διεγείρεις ἔσται δι' αὐτοὺς ἡσωτηριωδεστέρα τέρψις πρὸς ὄφελός σου τείνουσα. Αἱ εὐλογίαι πατρὸς ἢ μητρὸς πρὸς εὐγνώμονα υἱὸν ἐπισφραγίζονται πάντοτε παρὰ Θεοῦ.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

~~~~~

ΔΕΥ ΒΙΒΕΥΡΕΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

(κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Grandjean)

ὑπὸ

ΛΥΓΓΕΛΛΟΥ Σ. ΒΑΛΧΟΥ.

Πρόσωπα.

ΜΙΜΙΚΟΣ.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, φίλος του.

ΚΥΡΑ ΣΟΦΟΥΛΑ, οἰκοκυρά του, χήρα.

ΚΑΤΙΝΑ, πλῆστρια.

ΚΩΣΤΗΣ, δικαστικὸς γραφεύς.

[Ἀπλοὺν δωματίον τοῦ Μιμίκου. Θώρα ἐν τῷ μέσῳ καὶ δεξιᾷ πλαγίᾳ. Ἀριστερᾷ παράθυρον. Ὁρολόγιον εἰς τὸ βᾶθος. Πλησίον τῆς θύρας κάτοπτρον. Καθίσματα. Μικρὸν τραπέζιον]

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΚΥΡΑ ΣΟΦΟΥΛΑ (εἰσερχομένη ἀριστερόθεν, καθ' ἣν στιγμὴν σημαίνει τὸ ὁρολόγιον μίαν). Ἡ ὥρα μία, καὶ ὁ Κύρ Μιμίκος ἀκόμῃ νὰ ἔλθῃ! Ποῦ νὰ γυρίζει τέτοιαν ὥραν! Πῶς δὲν ἐπείνασε! (ἀποθέτει ἐν κεκαλυμμένον πινάκιον ἐπὶ τῆς τραπέζης). Καλὰ ποῦ ἐγλύτωσα κι' αὐτὰ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Κυρ Γιαννάκη!—Ἀμ' στάσου, δά! κύρ Γιαννάκη, λέγω, νὰ λθῇ καὶ ὁ φίλος σου· δὲν ἔπενε ἡ ζέχαρη στὸ νερό.—Νὰ σταθῶ, κυρὰ Σοφοῦλα! ἀμὴ δὲν ῥωτᾷς ἂν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν πείνα!... Ἐτζιδὰ στρώθηκε ὁ Κύρ Γιαννάκης...—Παναγία μου!—ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρέσῃ—ἔλεγα θὰ μὲ φάγῃ κ' ἐμένα. Πῶς μπόρεσα καὶ κράτησα κι' αὐτὸ τ' ὀλίγο, γιὰ τὸν καυμένο τὸν Μιμίκου! Ἄ!... ἅς ᾔνε δά! Μὰ τί νὰ σᾶς πῶ;... βαρέθηκα, στὴν ζωὴν μου, αὐτὴν τὴν ἱστορίαν... Νὰ νοικιάζης κάμεραις 'ς τοὺς ἐργένιδες καὶ νὰ τοὺς δίνης καὶ φαγί! Πῶ, πῶ, πῶ! κι' ὅπου κακὸ μοῦ θέλει!—Μὰ τί νὰ κάμῃ κανεῖς! Λίγο ἀπὸ τὸν ἑναυ, λίγο ἀπὸ τὸν ἄλλον, οἰκονομεῖ τὸ καθημερινό του! (Συγυρίζουσα). Νὰ ἰδοῦμε τώρα, πότε θ' ἄλθῃ αὐτὸς ὁ παραλυμένος!... Νὰ σοῦ πῶ;... ἂν πολυαργήσῃ, τὸ τρώγω ἐγὼ τὸ πρόγευμά

του... (ἀκούουσα κρότον). — Α! νὰ μὴ μ' ἄκουσε;

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΜΙΜΙΚΟΣ, ΚΥΡΑ ΣΟΦΟΥΛΑ.

ΜΙΜ. (Εἰσέρχεται ἄροματος καὶ καταπίπτει εἰς ἓν κάθισμα κεκμηκώς). Α! ἀφανίστηκα, ἔλυωσα!

ΣΟΦ. Καλὰ ποῦ ἦλθες! λιγάκι ἀκόμα καὶ σοῦ ἔτρωγα τὸ φαγί σου!

ΜΙΜ. Αἰ, δὰ, κυρὰ Σοφοῦλα! τῶκα-
μνες αὐτό; σ' ἐβάσταγ' ἡ καρδιά σου;
(κάθεται παρὰ τὸ τραπέζιον καὶ τρώγει μετὰ σπουδῆς).

ΣΟΦ. (πλησιάζουσα). Καλὲ ψυχὴ μου,
σὺ εἶσαι βρεγμένος μούσκευμα; σωστὸ
παπί!

ΜΙΜ. Ἀμ' ἔβρεχε, κυρὰ Σοφοῦλα...

ΣΟΦ. Νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ μοῦ χαλάσης
τὴν καρέκλα... καὶ θὰ συναχῶθῃς κι' ὅλα.
Ἔλα, ἔλα, βγάλε τὸ ροῦχό σου!

ΜΙΜ. Εἶμαι κουρασμένος· ἄφησε!
ὕστερότερα!

ΣΟΦ. Ἔλα, μὴν ντρέπεσαι! (Τοῦ ἀφαιρεῖ
σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν ἐπενδύτην, καὶ τοῦ φορεῖ
τὸν κοιτωνίτην του).

ΜΙΜ. (τρώγων, καὶ μὲ γεμάτον στόμα) Κυρὰ
Σοφοῦλα, πολὺ μὲ κυττάξεις, καὶ μὲ
κακομαθαίνεις.

ΣΟΦ. Δόξα νᾶχῃ ὁ Κύριος, ποῦ τὸ
κατάλαβες τέλος πάντων. — Μὰ τόσην
ᾠραν ποῦ ἦσουν;

ΜΙΜ. Ἀχ, κυρὰ Σοφοῦλά μου, μὴν
ἔρωτᾷς. Ἐδῶ καὶ πέντε ἡμέραις παίρνω
ἓνα γράμμα. Μοῦ γράφει μία κυρὰ,
μία μεγάλη κυρὰ, νεοφερμένη φαίνεται,
Κωνσταντινουπολίτισσα, νὰ περάσω ἀπὸ
τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Ξένων. Ἦθελε νὰ
κάμῃ, λέει, μία διασκέδασι 'ς τὴν ἐξοχὴν,
κ' ἤθελε νὰ ὀργανίσωμε τὴν μουσικὴν.
Χάρηκα, νὰ σοῦ πῶ, κυρὰ Σοφοῦλα.
Αἰ, εἶπα, δόξα τῷ θεῷ! νὰ ποῦ καὶ τὸ
βιολὶ ἔχει τράβηξι 'ς τὸν καλὸ κόσμον.
Ἀἴντε, Μιμῖκο, εἶπα μέσα μου καὶ τὰ
ψαλτικά θὰ βγοῦν. Σηκόνομαι τὸ λοιπὸν
πρωτ' πρωτ', καὶ ξεκινῶ μιὰ καὶ δυὸ διὰ
τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Ξένων. Μισὴ ὥρα
δρόμον ἀπὸ τὴν Βάθεια, κυρὰ Σοφοῦλα,
δὲν εἶνε παιγνίδι. Ἀς ἦνε δὰ ἀγάλια

ἀγάλια, τὰ κατάφερα. — Ἐδῶ εἶνε, ῥωτῶ,
ἡ κυρία Κατσικοπούλου; — Ποιὰ, κυρία
Κατσικοπούλου; μοῦ ἀπαντοῦν· δὲν κά-
θεται ἐδῶ καμμία κυρία μὲ τέτοιο ὄνομα.
— Καλὲ, μιὰ κυρία, λέγω, ποῦ ἦλθεν ἀπὸ
τὴν Κωνσταντινούπολιν, ποῦ θέλει νὰ
κάμῃ μιὰν διασκέδασι 'ς τὴν ἐξοχὴν...
— Τίποτε, τίποτε, μοῦ λέγουν... Θὰ ἐ-
κάθισε εἰς ἄλλο ξενοδοχεῖον. — Μπορεῖ,
εἶπα μέσα μου, νὰ μὴν θυμᾶμαι, νὰ
ἔκαμα λάθος· ἄς πάγω 'ς τὸ ἀντικρυνὸ
τῆς Μεγάλῃς Βρεταννίας. Τὰ ἴδια κ' ἐκεῖ·
οὔτε κυρία Κατσικοπούλου, οὔτε Κων-
σταντινουπολίτισσα, οὔτε τίποτε. Τί νὰ
κάμω τώρα; Αἰ, μιὰ φορὰ ποῦ 'μπήκα
'στὸν χορὸ, πρέπει νὰ ἰχορεύσω, εἶπα μὲ
τὸν ἑαυτὸν μου. Ἀς πάρω τὰ ξενοδο-
χεῖα παγανιά. Ξεκινῶ λοιπὸν γιὰ τὸ
Ξενοδοχεῖον τοῦ Στέμματος. Γιὰ ταῖς
ἀμαρτίαις μου πιάνει καὶ βροχὴ 'ς τὸν
δρόμον· 'ς τὴν ἀρχὴν μόλις ἐψηχάλιζε.
Λέγω, δὲν εἶνε τίποτε· θὰ περάσῃ. Ποῦ
νὰ περάσῃ! δὲν περνοῦν πέντε λεπτά,
καὶ ἀρχίζει μὲ τὸ τουλούμι, κυρὰ Σο-
φοῦλα μου...

ΣΟΦ. Καλὲ, τί λὲς, κύρ Μιμῖκα;
βροχὴ ἦταν αὐτὴ, ἡ ποτάμι!... ἔπνιξε
καὶ τὸν κακομοῖρην τὸν γάτο μου, τὸν
Μουτζούρη...

ΜΙΜ. Τὸν φτωχό!... αἰ, Θεὸς συγ-
χωρέσοι του, κυρὰ Σοφοῦλα, γιὰ ὅσαις
φοραῖς μοῦ ἔφαγε τὸ φαγί μου...

ΣΟΦ. Ἔλα, καὶ τοῦ λόγου σου...
σοῦ φαγε τὸ φαγί σου!...

ΜΙΜ. Ἀς ἦνε! τί ἔλεγα; ἂ, ναί!
— Ποτάμι τὸ λοιπὸν ἡ βροχὴ, κ' ἐγὼ
οὔτε ὀμπρέλλα, οὔτε τίποτε... κόλλη-
σαν τὰ ροῦχά μου ἐπάνω μου.

ΣΟΦ. Ἀμ' δὲν ἔμπαινες, εὐλογημένε,
σὲ κανένα μαγαζί, σὲ καμμιά πόρτα
ἀποκάτω;...

ΜΙΜ. Δὲν τὸ συλλογίστηκα, νὰ σοῦ
πῶ. Ἐπειτα βιαζόμουννα κι' ὅλα· τ' ἀ-
γῶγι, βλέπεις, ξυπνᾷ τὸν ἀγωγιάτην,
κυρὰ Σοφοῦλα! Νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυ-
λογῶ, φθάνω ὕστερα ἀπὸ μισὴν ὥρα 'ς τὸ
ξενοδοχεῖον. Ῥωτῶ· λέγει, δὲν κάθεται
ἐδῶ καμμιά ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν.
Ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, λέγει, ἦλθε

προχθές μία κυρία, μὰ σήμερα μετακομίσθη εἰς ἄλλο ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων...

ΣΟΦ. Καὺμένε Μιμίκο!

MIM. Σωστὸς Σεβὰχ θαλασσινός! Ἐμπρός, λέω· τώρα τέλος πάντων βλέπω φῶς. Φθάνω ἐκεῖ...

ΣΟΦ. Μὲ τὴ βροχὴ πάντα;

MIM. Ὅχι δὰ, δὲν ἔβρεχε πλειά· μὰ τί κατάλαβες, ποῦ ἤμουν σὰν λαδωμένος ποντικός. Φθάνω, ῥωτῶ.—Τώρα δὰ βγήκε μὲ τὸ ἀμάξι, μού λένουν.—ὦ! κακομοιριά μου! τί νὰ κάμω; ἄς περιμείνω, λέγω μέσα μου. Κάθομαι λοιπὸν ἔς τὴν πόρτα, σὰν σολδάτος, καὶ καρτερῶ. Πέντε λεπτά, δέκα λεπτά, ἓνα τέταρτο, μισὴ ὥρα... ὡς τὰ ὕστερα, νὰ ἔνα ἀμάξι καὶ στέκεται. Ἄ! λέγω, δόξα σοι ὁ Θεός! Βγαίνει μία κυρία ἀπὸ μέσα, περνάει ἀπ' ἔμπρός μου γλήγορα γλήγορα... καὶ ἀνεβαίνει ταῖς σκάλας. Ἀπὸ πίσω ἐγώ.—Αὐτὴ εἶνε, μού λέγει ὁ δούλος τοῦ ξενοδοχείου, τί θέλεις; Οὔτε ἀπάντησι ἐγώ· ἀπὸ κοντά. Ἀνεβαίνω τέσσερα τέσσερα τὰ σκαλιὰ, ἀπὸ τὴν χαρά μου, ἐννοεῖς, κυρὰ Σοφοῦλα, ὅταν νὰ! καὶ γυρίζει ἐκείνη ἡ κυρία, καὶ μὲ ῥωτᾷ: τί θέλετε κύριε; Ἐγὼ κοκκάλωσα κομμάτι ἔς τὴν ἀρχὴν, μὰ ὕστερα πῆρα θάρρος.—Εἶμαι ὁ Μιμίκος, κυρὰ, τῆς λέγω, καὶ βγάζω τὸ καπέλλο μου.—Ὁ Μιμίκος; ποῖος Μιμίκος;—Ὁ βιολιτζῆς, κυρὰ μου... ποῦ τοῦ ἐμηνύσατε...—Δὲν καταλαμβάνω τί μὲ λέτε.—Γιὰ τὴν διασκέδασι... ἔς τὴν ἐξοχή...—Ἀφήστε με ἡσυχῇ, σὰς παρακαλῶ, μού λέγει καὶ μού κλείνει τὴν πόρτα...—Τί μὲ θέλεις ἐκείνην τὴν ὥρα, κυρὰ Σοφοῦλα...

ΣΟΦ. (γελάθ' ὀδυρόμενος).

MIM. Γελᾷς τοῦ λόγου σου, βέβαια... μὰ ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς μού ἦλθε... τᾶχασα, θάμπωσαν τὰ μάτια μου, πῆγα νὰ γκρεμισθῶ ἀπὸ τὴν σκάλα, ... καὶ οὔτε κατάλαβα πῶς βρέθηκα ἔς τὸν δρόμο... σὰν νὰ μού φάνηκεν κι' ὅλα πῶς μ' ἔβγαζαν μὲ ταῖς σκουντιαῖς. Πῶς ἦλθα ὡς ἐδῶ, οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω...

ΣΟΦ. Ἀχ, κύρ Μιμίκο, τί νὰ σοῦ

εἰπῶ; ὅταν μπερδεμένη μού φαίνεται ἡ δουλειά...

MIM. Μὰ τί μπερδεμένη, ἀδελφὴ, ἀφοῦ...

ΣΟΦ. Ἀς ἦνε τώρα· μὴ συγχύζεσαι, κ' ἐκεῖνο ἂν ἦνε κ' ἔκαμες λάθος, θὰ σοῦ ματαγράψῃ πάλι αὐτὴ ἡ κυρία. (λαμβάνει τὰ πινάκια καὶ ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

MIMIKOS μόνος.

MIM. (ἐξάγων τοῦ θυλακίου τοῦ τῆν ἐπιστολήν). Νάτο, τὸ παναθεματισμένο χαρτί. Αὐτὸς ὁ πειρασμὸς μούκαμε σήμερα ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν. Ἀχ! ὑτροπή εἶνε νὰ τὸ λέγῃ κανεὶς, ἀλλὰ τί νὰ γείνη!... (τιγὰ καὶ περιδρίπων) δὲν ἤξεύρω γράμματα!... μάλιστα! δὲν ἤξεύρω νὰ διαβάσω! Θεὸς συγχωρέσοι τον τὸν γέρο μου, καλὸς ἄνθρωπος ἦταν ὁ καὺμένος, ἀλλ' αὐτὸ τῶκαμε κακά! νὰ μὴ μού μάθῃ τρία γράμματα! Δὲν θέλω, φώναζε—Θεὸς συγχωρέσοι τον—δὲν θέλω νὰ μού γίνῃς καλαμαράς! Μάλιστα! νὰ μὴ γείνω καλαμαράς· κ' ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει... ἀλλὰ πάλι νὰ μὴν ξέρω νὰ διαβάσω δύο ἀράδαις γράμμα! (Περιστρέφων τὴν ἐπιστολήν εἰς χεῖρές του). Θὰ ἤξευρα τώρα τί τρέχει! δὲν θ' ἀναγκαζόμουν νὰ πάγω ἔς τὸν φούρναρη, ἐδῶ ἔς τὴν γειτονιά, νὰ μού τὸ διαβάσῃ! Καὶ ποῦ νὰ τοῦ πῶ, δὲν ξέρω γράμματα! ντράπηκα! τοῦ εἶπα μόνου πῶς μού πονοῦν τὰ μάτια μου, καὶ ἔχω τρομερὸν συνάχι, καὶ δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω. Εὐθὺς ἔβαλε, μωρὲ μάτια μου, τὰ γυαλιά του, σὰν νὰ ἦτανε κανένας καθηγητῆς—πῶς τὸν ζήλευα ἐκείνη τὴ στιγμὴ!—καὶ μού διάβασε ὅλη ἐκείνη τὴν ἱστορίαν μὲ τὴν Κωνσταντινουπόλιν, τισσα, μὲ τὴν διασκέδασι ἔς τὴν ἐξοχή, κτλ. Τώρα ὅμως, ποῦ μπερδεύθηκε ἡ δουλειά, πῶς νὰ κάμω; Νὰ πάγω πάλιν ἔς τὸ φούρναρη; Θεὸς φυλάξοι! ποῦ ἔχω μούτρα! Ἀ! (ἀφίνει τὴν ἐπιστολήν ἐπὶ τοῦ τραπεζίου) θὰ βρεθῇ κανεὶς ἄλλος νὰ μού τὸ διαβάσῃ ἀκόμη μιὰ φορά.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΙΜΙΚΟΣ, ΓΙΑΥΝΑΚΗΣ (δεξιόθεν).

ΓΙΑΝ. (γελῶν) Χα, χα, χα! βρέ τί εἶνε αὐτὰ ποῦ ἔπαθες, Μιμῖκο μὲ τὴν Κωνσταντινίουπολίτισσά σου;

ΜΙΜ. Σοῦ τὰ εἶπε ἡ κυρὰ Σοφοῦλα;

ΓΙΑΝ. Βέβαια. Κάποιος σ' ἔστειλε γιὰ πράσινο χαβιάρι, μού φαίνεται.

ΜΙΜ. Ἀνοησίαις! Ἐγὼ τὴν γνωρίζω αὐτὴν τὴν κυρία, ξεύρω τὸ γράψιμό της· ὅλο τὸ γράμμα εἶνε γραμμένο μὲ τὸ χέρι της.

ΓΙΑΝΝ. Μὰ ποῦ εἶνέ το αὐτὸ τὸ γράμμα;

ΜΙΜ. Ἐκεῖ, 'ς τὸ τραπέζι ἐπάνω.

ΓΙΑΝΝ. Κάμνει νὰ τὸ διαβάσω;

ΜΙΜ. Ἀκοῦς ἐκεῖ; γιατί ὅχι (καθ' ἑξῆς) τί καλά! τώρα θὰ ἰδοῦμε τί τρέχει.

ΓΙΑΝ. (Λαμβάνει τὴν ἐπιστολήν.) Κάτι χοντρὸ γράψιμο ἔχει αὐτὴ ἡ κυρία; (ἀνοίγει τὴν ἐπιστολήν, προσβλέπει τὸν Μιμ. καὶ μειδῶ κρυφίως.) Αἶ, τὸ γράμμα εἶνε καθαρότατον...

ΜΙΜ. Πῶς, δηλαδή;

ΓΙΑΝΝ. (ἀναγινώσκει.) «Κυριέ μου.»

ΜΙΜ. Καλά· παρακάτω.

ΓΙΑΝΝ. «Ἡ ὑπομονή μου πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῇ...»

ΜΙΜ. Τ... τ... τ... τί ἡ ὑπομονή του;...

ΓΙΑΝΝ. (ἀναγινώσκει βραδέως.) «Ἄν ἕως τὸ ἐρχόμενον Σάββατον, δὲν μοῦ πληρώσετε τὰς εἴκοσι δραχμάς, τὰς ὁποίας μοῦ χρεωστεῖτε πρὸ δύο ἐτῶν, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ λάβω ἄλλα μέτρα.»

ΜΙΜ. (ἀναπηδῶν) Τὸν κακὸ του!—Πῶς τὸν λένε, τὸν φίλο...

ΓΙΑΝΝ. Πῶς τὸν λένε...—Ἡ ὑπογραφή εἶνε ὀλίγον δυσανάγνωστος· στάσου... στάσου... (συλλαβίζει) Π... α... τ... ὅχι, ὅχι, δὲν εἶνε τ αὐτό... σὰν νυ μοιάζει. Παν..τιᾶς, Παντελῆς... ἡ Πατσιᾶς, μὰ τὴν ἀλήθεια, ξεύρω 'γώ;

ΜΙΜ. Ὅχι νὰ μὴν ἦνε Πατσιᾶς.

ΓΙΑΝΝ. Θὰ εἶνε ἄλλο γράμμα.

ΜΙΜ. Ὅχι, δά· αὐτὸ εἶνε.

ΓΙΑΝΝ. Ποῖον; τῆς Κωνσταντινίουπολίτισσας.

ΜΙΜ. Ὅχι, ἀδελφέ... εἶνε τὸ...—Μὰ τέλος πάντων αὐτὸ εἶνε ποῦ ἔλαβα, δὲν ἔλαβα ἄλλο, ἕνα ἔλαβα...

ΓΙΑΝΝ. Τὸ γράμμα εἶνε εἰς τ' ὄνομά σου·

ΜΙΜ. (ἀφηρημένος) Πῶς... εἰς τὸ ὄνομά μου;

ΓΙΑΝΝ. Βέβαια, νὰ, κύταξε καὶ μόνος σου.

ΜΙΜ. Ἔτσι πρέπει νὰ ἦνε... (ζητεῖ δὲν τὰ δλοπτρά του) δὲν ξεύρω ποῦ ἔβαλα τὰ γυαλιά μου.

ΓΙΑΝΝ. Δὲν μπορεῖς νὰ διαβάσης χωρὶς γυαλιά;

ΜΙΜ. Οὐδὲ συλλαβὴν.

ΓΙΑΝΝ. Καλά· καὶ δὲν ξεύρεις τίνος χρεωστεῖς πρὸ δύο ἐτῶν;

ΜΙΜ. Γειαῖς καὶ χαιρετίσματα! ἐδῶ καὶ δύο χρόνια...

ΓΙΑΝΝ. Ξεύρεις ὅμως; σήμερα εἶνε Σάββατον...

ΜΙΜ. Ἀλήθεια, Σάββατον...

ΓΙΑΝΝ. Ὡστε, ἂν ἔλθῃ ὁ φίλος... ἔχεις χρήματα;

ΜΙΜ. Ἄλλο τίποτε.

ΓΙΑΝΝ. Πόσα;

ΜΙΜ. Δύο σφάντζικαις...

ΓΙΑΝΝ. Ἀμ' δὲν φθάνουν· καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ δὲν ἔχω οὐτ' ἐγώ...

ΜΙΜ. Τὸ λοιπὸν τί κάμνομεν;

ΓΙΑΝΝ. Αἶ,... πρῶτον, μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἔλθῃ...

ΜΙΜ. Μάλιστα, ἀφοῦ τὸ γράφει ῥητῶς;...

ΓΙΑΝΝ. Ἐπειτα,... μπορεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ μὴ σέ εὕρῃ.

ΜΙΜ. Αὐτὸ μάλιστα· μπορεῖ νὰ γείνη.

ΓΙΑΝΝ. Ἐπειτα, μπορεῖ νὰ ἔλθῃ, καὶ νὰ σ' εὕρῃ, καὶ νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ κανένα δύο γλυκὰ λογάκια...

ΜΙΜ. Λογάκια; μάλιστα! σὰν νὰ ἦμαι ἐγὼ κεντρικὸν ταμεῖον, βλέπεις.

ΓΙΑΝ. Ἀφοῦ δὲν ἔχεις τίποτ' ἄλλο, τί θὰ κάμῃς; (μετὰ τινα παύσιν) Θάρρος, θάρρος! Πηγαίνω, διότι ἔχω ὀλίγην δουλειάν, καὶ ὅταν ἐπιστρέψω, ἐλπίζω νὰ εὕρω τὰ πάντα ἐν τάξει. Γερά σου!

(ἀναχωρεῖ)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΜΙΜΙΚΟΣ μόνος.

Εἶνε νὰ χάσῃ κανεὶς τὸ μυαλό του, ἢ

ὄχι; τί διάβολο! μαγεμένο εἶν' αὐτὸ τὸ χαρτί; ἢ νὰ μὴ μοῦ τὸ ἄλλαξε ἐκεῖνος ὁ μασκαρᾶς ὁ φούρναρης... (Κτυποῦν εἰς τὴν θύραν.) Ἐμπρός!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΜΙΜΙΚΟΣ, ΚΑΤΙΝΑ.

ΚΑΤ. Καλημέρα, Κύρ Μιμίκο.

ΜΙΜ. Μπα! καλὸ 'ς τὴν Κατίνα. Μοῦ ἔφερες τ' ἀσπρόρρουχά μου, Κατιγκάκι;

ΚΑΤ. Μάλιστα, Κύρ Μιμίκο, τὰ ἔφερα, ἀλλ' ἡ μητέρα μου σὲ παρακαλεῖ...

ΜΙΜ. Τί πρᾶγμα, Κατίνα μου, τί πρᾶγμα;

ΚΤΤ. Νὰ, δηλαδή... σὲ παρακαλεῖ νὰ μᾶς ἐξοφλήσης... Κάμνουν ὡς τώρα ὅλα δεκαεῖς δραχμᾶς καὶ ἐβδομήντα λεπτά.

ΜΙΜ. Καὶ ποῦ παράδες, Κατίνα μου;

ΚΑΤ. Δὲν ξεύρω...

ΜΙΜ. Ξεύρω ὅμως ἐγώ... πῶς παράδες δὲν ὑπάρχουν. Δὲν ξεύρω τί διάβολο ἔγιναν, ἀλλὰ χάθηκαν. Ἄν μοῦ τοὺς εὔρης, σοῦ πληρώνω τὰ βρετήκια σου, Κατίνα.

ΚΑΤ. Δὲν θέλω ἐγὼ βρετήκια, Κύρ Μιμίκο, θέλω τὰ πλυστικά μου...

ΚΑΤ. Ἐλα δὰ, καὶ μὴ θυμώνης... (προσπαθῶν νὰ θωπεύσῃ αὐτήν) δὲν σοῦ μοιάζει...

ΚΑΤ. (ἀπομακρυνομένη) Οἱ χωρατάδες αὐτοὶ ἄς μᾶς λείπουν παρακαλῶ...

ΜΙΜ. Οὐ! οὐ!

ΚΑΤ. Μάλιστα, αὐτὸ τὸ οὐ...

ΜΙΜ. Μὰ τί ἀνοστιαῖς τώρα εἶν' αὐταῖς; δὲν θὰ σὲ πάρω...

ΚΑΤ. Αὐτὸ δὰ εἶνε· θὰ μὲ πάρης! Ἐχεις τώρα δύο μῆνες ποῦ μὲ γελάς...

ΜΙΜ. Ἐγὼ νὰ σὲ γελάσω!... ἀμ'δὲν πέφτει φωτιά νὰ μὲ κάψῃ καλλίτερα!... Ἐννοια σου, Κατινάκι μου ἐσύ... (πλησιάζων αὐτήν).

ΚΑΤ. Ἀνοικτὰ, ἀνοικτὰ. Μὲ γλυκὰ λόγια δὲν χορταίνει ἡ Κατίνα... Σήμερα θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία...

ΜΙΜ. Τί; σήμερα κι' ὅλα θέλεις νὰ σὲ πάρω;

ΚΑΤ. Μὴ βιάζεσαι· ἡ μητέρα μου

εἶπε, νὰ μοῦ κάμης ἓνα χαρτί, καὶ νὰ λὲς πῶς θὰ μὲ πάρης 'ς ἓνα μῆνα... Τότε ἀφίνω τὰ ρούχα καὶ δὲν πειράζει διὰ τὰ χρήματα· εἰδεμὴ, θέλω τὰ χρήματα... εἰδεμὴ, παίρνω τὰ ρούχα!

ΜΙΜ. Εἰδεμὴ, εἰδεμὴ... θὰ μοῦ βγάλῃς καὶ ζουμὶ ὡς τὰ ὕστερα.

ΚΑΤ. Ἡ τὸ χαρτί... ἢ τὰ χρήματα... ἢ τὰ ρούχα...

ΜΙΜ. Νὰ μοῦ πάρης τὰ ρούχα, αἱ; νὰ μ' ἀφήσης τὸ λοιπὸν χωρὶς παστρικὸ ποκάμισο. Εὐχαριστῶ, Κατινάκι μου, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου.

ΚΑΤ. Δὲς μου τὸ λοιπὸν τὰ χρήματα.

ΜΙΜ. Μὴ μοῦ μιλήσῃς διὰ χρήματα, 'ς τὸ θεό σου, γιατί μὲ πιάνει κόψιμο.

ΚΑΤ. Τότε λοιπὸν τὸ χαρτί· διατί δὲν μοῦ γράφεις τὸ χαρτί;

ΜΙΜ. Νὰ γράψω τὸ χαρτί, αἱ; (μετὰ τινε παύσιν) Δὲν μπορῶ, Κατίνα μου, δὲν μπορῶ.

ΚΑΤ. Διατί δὲν ἠμπορεῖς; ἀφοῦ λὲς πῶς θὰ μὲ πάρης;

ΜΙΜ. (μετὰ κυμικῶ ἀναστεναγμοῦ) Ἄ, Κατίνα μου, μακάρι νὰ μπορούσα...

ΚΑΤ. Τί εἶνε αὐτοὶ οἱ ἀναστεναγμοί; τί τρέχει; μήπως πιάσαμε τίποτε ἄλλαις ἀγάπαις;... (βλέπουσα τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῇ τραπεζίῃ) Ἄ! ἓνα γράμμα; τί εἶν' αὐτὸ τὸ γρόμμα;

ΜΙΜ. Αὐτὸ τὸ γράμμα! οὐμ! αὐτὸ εἶνε ἓνα διαβολεμένο γράμμα, Κατίνα μου.

ΚΑΤ. Ἐτσι, αἱ; (λαμβάνουσα αὐτό) ἐγὼ θὰ τὸ διαβάσω.

ΜΙΜ. Ξεύρεις νὰ διαβάξης καλὰ, παστρικά, αἱ;

ΚΑΤ. Ὅριστε! ἂν ἔκαμα 'ς τὴν ἐταιρία δύο χρονία! Ἐγὼ διαβάξω κάθε βράδυ τὴν Αὐγὴ τῆς μητέρας μου.

ΜΙΜ. Ἄ, καλὰ! Κάμε μου τὸ λοιπὸν τὴν χάρι, νὰ ζῆς καὶ νὰ σὲ χαρῶ, πές μου τί λέγει τὸ ἐπανώγραμμά;

ΚΑΤ. Πρὸς τὸν Κύριον Μιμίκον, μουσικόν, ἐνταῦθα.

ΜΙΜ. Εἰς ἐμένα τὸ λοιπόν. Καλὰ τῶλεγα ἐγώ.

ΚΑΤ. Τί θὰ πῇ, καλὰ τῶλεγες;

ΜΙΜ. Ἀφησέ με, Κατίνα, 'ς τὸ Θεό

σου, γιατί κοντεύω σήμερα να χάσω τὸ μυαλό μου. Διάβασε μέσα, διάβασε.

ΚΑΤ. (ἀνοίγει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ὑποδύεται ζὸν Μιμῖκον).

ΜΙΜ. Δοιπὸν;

ΚΑΤ. (ἀναγινώσκουσα) «Ἀπιστέ!»

ΜΙΜ. Τί;

ΚΑΤ. «Τέλος πάντων ἔμαθα ποῦ τρέχεις. Μ' ἐπερίπαιξες τρομερὰ καὶ κατεξέσχισες τὴν καρδίαν μου»

ΜΙΜ. Ἐξέσχισα; τί ἐξέσχισα, λέει;

ΚΑΤ. «Τὴν καρδίαν μου»...

ΜΙΜ. Στὸ Θεό σου, Κατίνα, εἶνε αὐτὰ τὰ πράγματα γραμμένα αὐτοῦ μέσα;

ΚΑΤ. Βεβαιότατα. Στάσου, καὶ παρακάτω εἶνε ἀκόμη καλλίτερα. (ἀναγινώσκουσα) «Θὰ σὲ κυνηγήσω ὅμως, θηρίου, θὰ σὲ εὕρω, καὶ τότε εἶνε ποῦ θὰ σὲ πάρῃ ἡ ὀργή»

ΜΙΜ. Μὰ, Κατίνα μου δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ γράμμα.

ΚΑΤ. Μὰ ποῖον τὸ λοιπὸν; δὲν ἦτον ἄλλο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

ΜΙΜ. Δὲν εἶνε ἄλλο, αἱ; Περὶεργον... αὐτὸ εἶνε διαβόλου συνέργεια!

ΚΑΤ. Ἐλα, ἔλα... ἄφησε ταῖς ὑποκρισίαις. Ποιὰ σοῦ τὸ ἔγραψε αὐτὸ τὸ γράμμα; ἡ συνείδησίς σου τί σοῦ λέγει;

ΜΙΜ. Μὰ δὲν μοῦ λέγει τίποτε...—
Ἄ! στάσου, στάσου!... μήπως γράφει: Ἀθηνᾶ, ἀποκάτω;

ΚΑΤ. Ἄ! Θὰ πῇ λοιπὸν πῶς ἔχεις ἐρωμένην Ἀθηνᾶ...

ΜΙΜ. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια! Δοιπὸν Ἀθηνᾶ γράφει;

ΚΑΤ. Ὁχι!

ΜΙΜ. Τότε δὲν ξέρω τίποτε. Μὴ γράφει Βασιλική;

ΚΑΤ. Ὡραία! πᾶς μὲ τὸ ἀλφάβητο, βλέπω. Α—Ἀθηνᾶ, Β—Βασιλική... ἔλα τώρα, Γ—καρμιά Γαρουφαλιά, πιστεύω.

ΜΙΜ. Κατίνα!

ΚΑΤ. Ἠσυχά, ὑποκριτὴ, μὴ βιάζεσαι! ἔχομεν καιρὸ ὡς τὸ Κάππα· καὶ κύριος οἶδε, ὕστερα ἀπὸ μένα, ἂν δὲν πάρῃς μὲ τὴν σειρὰ τ' ἄλλα γράμματα, Δ, Λεονώρα, Μ, Μαριγὼ κλ.

ΜΙΜ. Μὰ, Κατίνα μου, ἐσένα σὲ

γνωρίζω τώρα δύο χρόνια· ἂν κάμω ἐρωμέναις μ' ὅλα τὰ γράμματα—δὲν εἶνε εἰκοσιτέσσερα, θαρρῶ;

ΚΑΤ. Αἱ;

ΜΙΜ. Θέλω πενήντα χρόνια πάνω κάτω, καὶ θὰ πεθάνω πρὶν φθάσω στὸ Ὡμέγα.

ΚΑΤ. Τὸ λὲς καὶ δὲν ἐντρέπεις...

ΜΙΜ. Μὰ ἐδῶ εἶνε; δυὸ καὶ δυὸ τέσσερα, ψυχὴ μου. (ἀλλὰ τσων ἤθος) Ἐλα, τώρα, ἄφησε ταῖς ἀνοησίαις, τί ὑπογραφή ἔχει τὸ γράμμα;

ΚΑΤ. Θέλεις καὶ καλὰ νὰ τὸ μάθῃς;

ΜΙΜ. Ναί.

ΚΑΤ. Τὸ λοιπὸν...

ΜΙΜ. Τὸ λοιπὸν;...

ΚΑΤ. Δὲν ἔχει ὑπογραφήν.

ΜΙΜ. Τί; πῶς; δὲν ἔχει ὑπογραφήν; Αἱ, καὶ εἶνε τώρα πρᾶγμα νὰ θυμῶνῃς ἐσὺ διὰ τὸ γράμμα μιᾶς τέτοιας γυναικός... ποῦ δὲν ξεύρῃ νὰ βάλῃ τὸ ὄνομά της; Ἄ, Κατίνα! σὺ ποῦ εἶσαι τόσο ἔξυπνο κορίτσι!

ΚΑΤ. Ξεύρει σένα τὸ πετσί σου ἀπ' αὐτά... ἀλλὰ σ' ἐμένα δὲν περνοῦν. Νά! σοῦ εἶπα καὶ σοῦ μεταλέγω, νὰ μοῦ δώσης ἐγγράφως πῶς θὰ μὲ πάρῃς ἑξῆς μῆνα, εἰδεμή...

ΜΙΜ. Καλὰ δὰ, καλὰ, μὴ βιάζεσαι· ἄφησε νὰ τὸ σκεφθῶ.

ΚΑΤ. Δὲν ἔχει νὰ σκεφθῇς· πηγαίνω νὰ φέρω τὸν ἐξάδελφον μου... τὸν Κωστή, ποῦ εἶνε ὑπογραμματοεὺς ἑς τὸ εἰρηνοδικεῖον· αὐτὸς θὰ μᾶς γράψῃ τὸ χαρτί. Ἄν δὲν μὲ πάρῃς, τότε θὰ γνωρίσης τί πρᾶγμα εἶμαι (βρίπτει χαμαὶ τὸ γράμμα).

ΜΙΜ. (ἀναλαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν) Ἄν σὲ πάρῃς θὰ σὲ γνωρίσω καλλίτερα μοῦ φαίνεται. (ἰδίᾳ) Αὐτὸ τὸ γράμμα ὅμως ἐγὼ θὰ τὸ σημαδεύσω... νὰ ἰδοῦμε, θὰ μοῦ τὸ μαγεύσουν καὶ πάλι! (σημειοῖ ἐπ' αὐτοῦ ἐρυθρὸν σταυρὸν) ἔτσι!

ΚΑΤ. Αἱ, τὸ ἐσκέφθης λοιπὸν, θὰ τὴν παραιτήσης τὴν Ἀθηνᾶ σου;

ΜΙΜ. Νὰ, ἔκαμα καὶ σταυρό.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Οἱ προηγούμενοι καὶ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.

ΓΙΑΝΝ. Δοιπὸν, τί καινούργια ; τὰ ἐσυμβίβασες μὲ ταῖς εἴκοσι δραχμαῖς ;

ΜΙΜ. Ποιὸς ταῖς συλλογίζεται τώρα, ταῖς εἴκοσι δραχμαῖς !

ΓΙΑΝΝ. Αἶ, λοιπὸν ἐτελείωσε ἡ ὑπόθεσις· τόσο τὸ καλλίτερον.

ΜΙΜ. Ἀμὴ δέν ; τόρα ἴσα ἴσα ἐμπερδεύθη, ποῦ δέν ἤμπορῶ νὰ εὕρω ἄκρη ἢ Κατίνα...

ΓΙΑΝΝ. Ἀ! κυρία Κατίνα—μὲ συγχωρεῖς, δέν σέ εἶχα ἰδεῖ. (σιγὰ πρὸς τὸν Μιμτζον) σοῦ ὠμίλησε πάλι περὶ τοῦ γάμου; (βλέπων τὰ ἀσπρόρρουχα) Ἀ! παστρικά ροῦχα !

ΜΙΜ. Ναί... ναί... (ἀλλάσων ἤθος καὶ ὁρμῶν πρὸς τὸν Γιανν.) Κάμε μου τὴν χάριν σέ παρακαλῶ... διάβασέ μου ἀκόμη μία φορὰ τὸ γράμμα !

ΓΙΑΝΝ. Τὸ γράμμα ;

ΜΙΜ. Ναί, ἀδελφέ, τὸ γράμμα τοῦ Παντιᾶ... Παντελή... ξεύρω κ' ἐγὼ πῶς τὸν εἶπες !

ΚΑΤ. (φθάνει σιγᾷ δεξιᾷ τοῦ Γιανν. καὶ τῷ λέγει μυστικά). Μὴ τὸ διαβάσης, εἶπε ὅτι καὶ ἐμβῆκε εἰς τὸ ῥάτι σου, καὶ δέν ἤμπορεῖς νὰ διαβάσης.

ΓΙΑΝΝ. Οὐμ !

ΜΙΜ. (εἰσερχόμενος μεταξὺ τῶν δύο, καὶ ἀπομακρύνων αὐτοὺς ἀλλήλων) Ἐτσι ! (κρατῶν τὴν Κατίνα) Σὺ μεῖνε αὐτοῦ, (πρὸς τὸν Γιαννάκη) καὶ σὺ αὐτοῦ ! Ἀ! τώρα τὸ γράμμα τὸ κρατῶ ἐγώ... γιατί δέν ξέρω τί ὀργὴ συμβαίνει καὶ ἀλλάζει... Θαῖρεῖς τὸ μαγεύουνε. (θετῶν αὐτὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Γιαννάκη) Δοιπὸν ;

ΓΙΑΝΝ. (συνεννοούμενος διὰ τοῦ βλέμματος μετὰ τῆς Κατίνας) Τὸ διάβασες καὶ τοῦ λόγου σου τὸ γράμμα !

ΚΑΤ. (ὡς ἄνω) Βέβαια.

ΜΙΜ. Ἐμπρὸς λοιπὸν ! — Στάσου, στάσου, νὰ ἰδῶ τὸ ἴδιο εἶνε ; — ᾶ ! ὁ σταυρός ! τὸ ἴδιο εἶνε· λοιπὸν ;

ΓΙΑΝΝ. (ἀναγινώσκων) «Κυρίε μου.»

ΜΙΜ. Ἐτσι γράφει ;

ΓΙΑΝΝ. Ἐτσι.

ΜΙΜ. Εἶσαι βέβαιος.

ΓΙΑΝΝ. Αἶ !

ΜΙΜ. Πάει καλά ! (τρέχει πρὸς τὴν Κατίαν) τώρα τοῦ λόγου σου ! στάσου πρῶτα νὰ ἰδῶ τὸ ἴδιο εἶνε ; — ὁ σταυρός ! τὸ ἴδιο εἶνε· λοιπὸν ;

ΚΑΤ. (ἀναγινώσκουσα) «Ἀπιστε.»

ΜΙΜ. (μένει κατάπληκτος) ὦ, ὦ !

ΓΙΑΝΝ. καὶ ΚΑΤ. (συνεννοοῦνται διὰ νευμάτων ὀπισθεν τοῦ Μιμίκου, ἀνυψοῦσι τοὺς ὠμους κτλ.)

ΜΙΜ. (μετὰ τινὰς στιγμὰς θάμβους) Μὰ τότε λοιπὸν ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο σας δέν ξέρεῖ νὰ διαβάσῃ.

ΓΙΑΝΝ. Τί ; δέν ξεύρω νὰ διαβάσω ; (ἀρπάζει τὸ γράμμα καὶ ἀναγινώσκει ταχέως) «Ἡ ἱπομονή μου πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῇ, ἂν ἕως τὸ ἐρχόμενον Σάββατον δέν μοῦ πληρώσετε τὰς εἴκοσι δραχμὰς τὰς ὁποίας μὲ χρεωστεῖτε πρὸ δύο ἐτῶν, ὅ' ἀναγκασθῶ νὰ λάβω ἄλλα μέτρα, κτλ. κτλ...»

ΚΑΤ. (ἀρπάζουσα τὸ γράμμα ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Γιαννάκη) Ἐγὼ δέν ξεύρω νὰ διαβάσω ; (ἀναγινώσκει ταχέως) «Ἀπιστε ; τέλος πάντων ἔμαθα ποῦ τρέχεις· μ' ἐπερίπαιζες τρομερά... μοῦ κατεξέσχισες τὴν καρδίαν μου... κτλ. κτλ.» Αἶ ; τί λές ; ξεύρω καὶ διαβάζω ἢ ὄχι ;

ΜΙΜ. Λέω, πῶς ὁ νοῦς μου ἔκαμε στάσι !

ΚΑΤ. (πρὸς τὸν Γιαννάκη) Βλέπεις, κύρ Γιαννάκη... ἐγὼ δέν λέγω, πῶς δέν ξεύρεις τοῦ λόγου σου νὰ διαβάσης... Θεὸς φυλάξοι ! ξεύρεις... ἀλλὰ διαβάζεις μὲ τὴν παλαιὰν μέθοδον... καὶ προφέρεις στραβά· τώρα μὲ τὴν νέαν μέθοδον διαβάζομεν διαφορετικά.

ΓΙΑΝΝ. Ἐτσι ;

ΚΑΤ. Βέβαια ! (θωπευτικῶς) κάμε μου τὴν χάριν, σέ παρακαλῶ, νὰ συλλαβίσωμε μαζύ· θὰ ἰδῇς, πῶς ἔχω δίκαιον.

ΓΙΑΝΝ. Ἀς ἰδοῦμεν !

ΚΑΤ. (συλλαβίζουσα) Κ-υ, ρ-ι, ε, — ᾶπιστε ! Ὀλίγος κόπος περισσότερος χρειάζεται, βλέπεις, καὶ τὸ πρᾶγμα εἶν' εὐκολον.

ΓΙΑΝΝ. Ἀφοῦ τὸ λές τοῦ λόγου σου, ἔτσι πρέπει νὰ ᾤνε. (πρὸς τὸν Μιμτζον) Ἐσὺ τί λές ;

ΜΙΜ. Τί νὰ σοῦ πῶ ἐγώ ; δέν λέω

τίποτε! χωρίς γυαλιά τί θέλεις νὰ σοὺ πῶ;

ΚΑΤ. Ἀκούστε ποὺ σᾶς λέγω ἐγώ... εἶνε ἡ νέα μέθοδος!

ΓΙΑΝΝ. Ἡ παλαιὰ λοιπὸν δὲν ἔχει πέρασι πλέον! Τί διάβολο τὴν ἔκαμαν τὴν γλῶσσάν μας αὐτοὶ οἱ διαβασμένοι.

ΜΙΜ. (καθ' ἑαυτὸν) Τώρα νὰ ἰδοῦμε, ὁ φούρναρης τί μέθοδο ἔχει... ποὺ ἔβγαλε τὴν Κωνσταντινουπολίτισσα.

ΓΙΑΝΝ. Ἐχεις ὅμως καλὴν μέθοδο, κυρία Κατίνα!

ΚΑΤ. Ἐννοεῖται! (τοῦ σφίγγει εὐχαριστοῦσα τὴν χεῖρα).

ΓΙΑΝΝ. (ἀναχωρῶν) Αὐτῆς τῆς κατεργάρας ὅμως κάτι πρέπει νὰ τῆς παίξω ἐγώ.. κάτι πρέπει νὰ τῆς παίξω (ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΜΙΜΙΚΟΣ, ΚΑΤΙΝΑ.

ΚΑΤ. Λοιπὸν, κύρ Μιμῖκο, τὰ εἶπαμεν. Θὰ μοῦ δώσης ἐγγράφως, ὅτι θὰ μὲ ὑπανδρευθῇς σ' ἓνα μῆνα. Πάγω τώρα νὰ φέρω τὸν ἐξάδελφόν μου... Καὶ ἂν ἀρνηθῇς, τὰ ξεμπερδεύετε μαζύ. (ἀναχωρεῖ)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΜΙΜΙΚΟΣ μόνος.

ΜΙΜ. Τούτη μάτια μου δὲν χωρατεύει. Ἡ τὴν φορτόνομαι, ἡ μὲ φορτόνεται ὁ ἐξάδελφός της!—Βάστα, Μιμῖκο, καὶ μένε! βάστα! ἂν δὲν τρελλαθῇς σήμερα, δὲν φοβᾶσαι ποτέ!... Μὰ τέλος πάντων, δὲν θὰ μάθω ἐγὼ τί τρέχει μ' αὐτὸ τὸ διαβोλεμένο γράμμα; — Ἄ! μιὰ ιδέα. Θὰ φωνάξω τὴν σπαιοτονοικοκυρά μου. (φωνάζει δεξιᾷ) Κυρά Σοφούλα!

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΣΟΦΟΥΛΑ, ΜΙΜΙΚΟΣ.

ΣΟΦ. Ὅριστε! τί εἶνε;

ΜΙΜ. Κάθισε, σὲ παρακαλῶ.

ΣΟΦ. (καθημένη) Σὰν συγχυσμένο σὲ βλέπω τί τρέχει;

ΜΙΜ. Δὲν σοὺ εἶπε τίποτε ὁ κύρ Γιαννάκης;

ΣΟΦ. Ὅχι· πέρασε καὶ πῆγε 'ς τὴν κάμαρή του, χωρίς νὰ μοῦ εἰπῇ τίποτε.

ΜΙΜ. Ἄ! ἄκουσε τὸ λοιπὸν, κυρά Σοφούλα. Εἶδες ποτέ σου κανένα μάγον;

ΣΟΦ. Εἶδα τὸν Μελίδη 'ς τὸ θέατρο.

ΜΙΜ. Εἶδες ποὺ παίρνει 'ς τὰ χέρια του ἓνα πορτοκάλλι, κ' ἐκεῖ ποὺ τὸ κρατεῖ γίνεται ἔξαφνα καρπούζι...

ΣΟΦ. Αἶ... μαγικά πράγματα, βλέπεις, κύρ Μιμῖκο!

ΜΙΜ. Αἶ, λοιπὸν, αὐτὸ τὸ γράμμα ἔγινε καρπούζι· ὀρίστε.

ΣΟΦ. Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, κύρ Μιμῖκο· μὲ τὰ σωστά σου εἶσαι!

ΜΙΜ. Ὡς τώρα εἶμαι, μὰ ὡς τὸ βράδυ δὲν ξέρω, μὰ τὴν ἀλήθεια, πὼς θὰ πάγω.

ΣΟΦ. (βλέποντα τὸ γράμμα) Αὐτὸ εἶνε ἓνα γράμμα ποὺ σοὺ ἔστειλαν...

ΜΙΜ. Μάλιστα... ποὺ μοῦ ἔστειλαν. Διάβασέ το ὅμως.

ΣΟΦ. (ἀνοίγει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀναγινώσκει).

ΜΙΜ. Αἶ, πὼς σοὺ φαίνεται;

ΣΟΦ. (ὑπομειδιῶσα) Πὼς νὰ μοῦ φανῇ!

ΜΙΜ. Μὲ συγχωρεῖς, μιὰ στιγμὴ... νὰ ἰδῶ τὸ ἴδιο εἶνε.—ὁ σταυρός! τὸ ἴδιο εἶνε.

ΣΟΦ. Καὶ θέλεις τώρα νὰ ἰδῇς τί σοὺ γράφει;

ΜΙΜ. Ἄ, μπᾶ! ἐγὼ τὸ ξεύρω ἀπ' ἔξω· τὸν σταυρὸν ἤθελα μόνον νὰ ἰδῶ. Διάβασέ το ὅμως... δὲν πειράζει.

ΣΟΦ. Τὸ γράμμα εἶνε ἀπὸ τὴν Χαλκίδα...

ΜΙΜ. (ἀναπηδῶν) Ἀπ'... τὴν... Χαλ... κίδα;

ΣΟΦ. (ἀναγινώσκουσα ὀρθῶς) Μάλιστα, ἀπ' τὴν Χαλκίδα. Μπᾶ, μπᾶ, κύτταξε;... τί καλά!

ΜΙΜ. (τεταραγμένος) Κακὰ καὶ ψυχρὰ, ὄχι καλά.

ΣΟΦ. Καλὲ τί λές; σοὺ στέλνουν τρεῖς ὀκάδες βούτυρο καὶ δὲν σ' ἀρέσει;

ΜΙΜ. Βούτυρο;... μοῦ στέλνουν ἐμένα... ἀπὸ τὴν Χαλκίδα;

ΣΟΦ. Μάλιστα, μάλιστα. Μὰ τοῦ λόγου σου, λές, ξεύρεις τὸ γράμμα ἀπ' ἔξω· τώρα τί σοὺ παραξοφαινεται;

ΜΙΜ. Μοῦ παραξοφαινεται... δη-

λαδή... δὲν μοῦ παραξοφαίνεται...
διόλου...—μὰ... ποιὸς νὰ ᾔνε αὐτὸς...
ὁ φίλος;

ΣΟΦ. Ἄ! τὴν ὑπογραφή θέλεις;

ΜΙΜ. Ναί, βέβαια!

ΣΟΦ. (προσπαθῶσα δῆθεν ν' ἀναγνώσῃ) Δὲν
τὴν βγάξω τὴν ὑπογραφήν...—Μὰ δὲν
πειράζει αὐτὸ, κύρ Μιμίκο;

ΜΙΜ. Πῶς δὲν πειράζει, κυρὰ Σοφοῦ-
λα; ἀπὸ ἄνθρωπο ποῦ δὲν γνωρίζω;...

ΣΟΦ. Καλὲ δὲν βαρηνέσαι... ἄφησε νὰ
σοῦ κάμω ἐγὼ μιὰ πῆττα μ' αὐτὸ τὸ
βούτυρο, ποῦ νὰ γλύφῃς τὰ δάκτυλά
σου...

ΜΙΜ. Ἄ, μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! δὲν γί-
νεται κυρὰ Σοφοῦλα! δὲν γίνεται! πρέ-
πει νὰ μάθω ἐγὼ, πῶς τὸν λένε αὐτὸν
τὸν χριστιανό!

ΣΟΦ. Τὸν μαθαίνεις ὑστερώτερα· ἄ-
φησε τώρα.

ΜΙΜ. Ὅχι, δὰ, ὄχι! (μετὰ τινε παύσιν,
ἀλλάττων ἥθος) Φέρε μου ἓνα φῶς σὲ πα-
ρακαλῶ.

ΣΟΦ. Τί τὸ θέλεις;

(Ὁ Γιαννάκης εἰσέρχεται δεξιόθεν καὶ παραμένει
ἀκροαζόμενος).

ΜΙΜ. Διάβασα μιὰ φορὰ εἰς ἓνα βι-
βλίον (καθ' ἐαυτόν) μοῦ τὸ εἶπαν δηλαδὴ,
(μεγαλοφώνως) ὅτι ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ
γράψῃ μὲ συμπαθητικὴ μελάνη, καὶ ὅτι
αὐτὰ τὰ γράμματα διαβάζονται ὅταν
τὰ ζεστάνῃ κανεὶς εἰς τὸ φῶς...—Ἡμ-
πορεῖ τὸ λοιπὸν αὐτὴ ἡ ὑπογραφή...

ΣΟΦ. Κατάλαβα, κατάλαβα (ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ΜΙΜΙΚΟΣ.

ΜΙΜ. Τώρα θὰ καταλάβω, πιστεύω,
τί τρέχει...

ΓΙΑΝΝ. Δὲν θὰ καταλάβῃς, τίποτε,
ἀν δὲν σοῦ εἰπῶ ἐγὼ τί τρέχει...

ΜΙΜ. Τί τρέχει λοιπὸν, λέγε.

ΓΙΑΝΝ. Νὰ μὴ θυμώσῃς ὁμως.

ΜΙΜ. Γιατὶ νὰ θυμώσω;

ΓΙΑΝΝ. Θέλησα νὰ σοῦ κάμω μίαν
ἀστειότητα.

ΜΙΜ. Ἄ, ἔτσι;

ΓΙΑΝΝ. Ναί. Ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκεις τὰ

γυαλιά σου... εἶπα νὰ σοῦ κάμω ἓνα
παιχνιδάκι μ' αὐτὸ τὸ γράμμα...

ΜΙΜ. Ἄ! (γελᾷ βεδισμένως) Ἄ, ἄ, ἄ!

ΓΙΑΝΝ. Ἡ ἱστορία μὲ ταῖς εἴκοσι
δραχμαῖς εἶνε ψεῦμα. Καὶ τῆς Κατίνας
ἡ ἱστορία τὸ ἴδιο...

ΜΙΜ. Μὰ πῶς;...

ΓΙΑΝΝ. Ἐγὼ τῆς ἐκαμανόημα, καὶ...

ΜΙΜ. Κ' ἐμαγειρεύσατε μαζὺ δύο ψεύ-
ματα· ὦραϊα! Θὰ εἰπῇ λοιπὸν ὅτι ἡ ἱ-
στορία μὲ τὴν Κωνσταντινουπολίτισσα
κυρία εἶνε ἀληθινή.

ΓΙΑΝΝ. Ἄ, μπᾶ! διόλου...

ΜΙΜ. Καλὰ, μὰ ὁ φούρναρης, ἐδῶ
ἔς τὴν γειτονειά...

ΓΙΑΝΝ. Ὁ φούρναρης... ἄ! ὁ φούρ-
ναρης εἶνε φίλος τῆς Κατίνας, καὶ θὰ
ἦτον φαίνεται συνεννοημένη...

ΜΙΜ. Ἄ, ἄ! ἔτσι λοιπὸν;...

ΓΙΑΝΝ. Βέβαια· τὸ γράμμα γράφει
κάτι τι εὐχάριστον...

ΜΙΜ. Οὐμ, οὐμ! εἶχε δίκαιον λοιπὸν
ἡ καυμένη ἡ κυρὰ Σοφοῦλα μὲ τὸ βού-
τυρο...

ΓΙΑΝΝ. Ποιὸ βούτυρο;

ΜΙΜ. Ἡ κυρὰ Σοφοῦλα μοῦ εἶπε πῶς
τὸ γράμμα εἶνε ἀπ' τὴν Χαλκίδα, καὶ
πῶς μοῦ στέλουν ἀπ' ἐκεῖ τρεῖς ὀκάδες
βούτυρο.

ΓΙΑΝΝ. Ψεύματα, ψεύματα.

ΜΙΜ. Μὰ πῶς τὸ λοιπὸν ἡ κυρὰ
Σοφοῦλα;...

ΓΙΑΝΝ. Ἀμ' δὲν ξεύρει γράμματα!
καὶ ἐντράπηκε νὰ σοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια!
ἐννοεῖς, ἦτον πολὺ φυσικόν...

ΜΙΜ. Βέβαια... πολὺ φυσικόν...

ΓΙΑΝΝ. Εὐρῆκε λοιπὸν μιὰ ἱστορία
μὲ τὸν νοῦν της καὶ σοῦ τὴν εἶπε.

ΜΙΜ. Κύτταξε, κύταξε... τοῦ διαβό-
λου ἡ γυναῖκα.

ΓΙΑΝΝ. Τὸ γράμμα εἶνε ἀπὸ τὰ Μέ-
γαρα.

ΜΙΜ. Ἀπὸ τὸν γαμβρόν μου ἴσως;

ΓΙΑΝΝ. Ἰσια, ἴσια! (λαμβάνει τὸ γράμ-
μα καὶ ἀναγινώσκει) νὰ τί σοῦ γράφει!
«Ἀγαπητέ μου Μιμίκο! ἔρχομαι νὰ σοῦ
δώσω μίαν εἰδησιν. Ἡ Μαριγὼ ἡ ξανθὴ,
τὴν ὁποῖαν βέβαια θὰ ἐνθυμεῖσαι, ἦλθε
πάλι...»

MIM. Ἡ Μαριγώ; ξεύρω! καλὸ κορίττι τὸ καυμένο, ἀλλὰ κουτὸ... καὶ ἄσχημο...

ΓΙΑΝΝ. (ἐξακολουθῶν) «Ξεύρεις ὅτι εἶχε ὑπάγει εἰς τὴν Ὑδραν εἰς τὸν ἐξάδελφόν της· αὐτὸς λοιπὸν ἀπέθανε, καὶ τῆς ἄφησε τρεῖς χιλιάδες δραχμάς...»

MIM. Μπα, τὴν καυμένην τὴν Μαριγούλα· ξεύρεις, τί εὐμορφα δόντια ἔχει;

ΓΙΑΝΝ. (ἀναγινώσκων) «Ἐνθυμεῖσαι ὅτι πάντα σὲ καλοκύτταζε...

MIM. Καὶ μάτια ἔχει εὐμορφα!...— Βέβαια, πῶς νὰ τὰ διαβάσῃ αὐτὰ τὰ πράγματα ἢ κυρὰ Κατίνα.

ΓΙΑΝΝ. (ἀναγινώσκων) «Ἄμα ἦλθε ἐρώτησε εὐθύς τί γίνεσαι· τί λὲς, Μιμῖκο; Ἐγὼ λέγω νὰ τὰ τελειώσωμε μὲ τὴν Μαριγούλα, καὶ ἂν μπορῇς πέταξου μιὰ ματιὰ νὰ μᾶς ἰδῇς. Ὁ γαμβρός σου, Παναγούλης.»

MIM. Ἐφύγα κι' ὅλα (ἀπεκδύεται τὸν κοίτων τὴν του, καὶ φορεῖ τὸ φόρεμά του καὶ τὸν πῖλόν του) Καλαὶς ἀντάμωσais!

ΓΙΑΝΝ. Τί; Γιὰ τὰ Μέγαρα;

MIM. Ἐννοεῖται! Ἰσα ἴσα σήμερα φεύγει τὸ λεωφορεῖον (δένει τ' ἀσπρόφρουχά ἐντὸς μανδύλου).

ΓΙΑΝΝ. Γειά σου! καλὰ τὸ συλλογίσθηκες! κάμε μόνον γρήγορα τὰ προφθάσῃς!

MIM. (Περνᾷ τὸ δέμα εἰς τὴν ῥάβδον του καὶ θέτει αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων του) Τὸ λοιπὸν, κακαλαὶς ἀντάμωσais, Γιαννάκη μου!

ΓΙΑΝΝ. Στὸ καλὸ! πῆρες μαζύ σου τὰ γυαλιά σου;

MIM. Τὰ πῆρα, τὰ πῆρα! (σπεύδει πρὸς τὴν θύραν).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ προηγούμενοι, ΚΑΤΙΝΑ, ΚΩΣΤΗΣ (διὰ τῆς μέσης θύρας) ΣΟΦΟΥΛΑ (δεξιόθεν).

ΚΑΤ. Νὰ ὁ ἐξάδελφός μου!

ΚΩΣΤ. Κυρ Μιμῖκο, ἀπεφάσισες νὰ πανδρευθῇς;

MIM. Βεβαιότατα!

ΚΑΤ. Βέβαια, τώρα ποδεῖδε τὰ ρενα, τί θὰ κάμῃ;

MIM. Ἰσα ἴσα τώρα πάγω 'ς τὰ Μέγαρα νὰ βρῶ τὴν νύμφη.

ΚΑΤ. Στὰ Μέγαρα;

MIM. Στὰ Μέγαρα βέβαια, κυρὰ Κατίνα! 'ς τὴν Μαριγούλά μου τὴν ξανθή!

ΚΑΤ. ὦ, ὦ!

MIM. ὦ, ὦ! Τὰ 'χασες, αἱ; βέβαια, τὸ ξέρω κ' ἐγώ! Ὅλα τὰ ἔμαθα, ὅλα. Θελήσατε νὰ μὲ περιγαλάσετε μὲ τὸ γράμμα, αἱ;

ΚΑΤ.)

ΓΙΑΝΝ.) Ἀλήθεια.

ΣΟΦ.)

MIM. Τώρα ὅμως ξέρω τί γράφει τὸ γράμμα. Στὰ Μέγαρα μοῦ ἔχουν ἔτοιμη νύμφη καὶ τρεῖς χιλιαδούλαις προίκα!

ΚΑΤ. Αὐτὰ γράφει τὸ γράμμα;

MIM. Αὐτὰ βέβαια, ἀμὴ τί;

ΚΑΤ. Ποιὸς τὸ διάβασε!

MIM. (ὑπερηφάνως) Ἐγώ...—Ἐγὼ δὲν τὸ διάβασα, Γιαννάκη;

ΚΑΤ. Ἄ, ἂ! κατάλαβα, ὁ κύρ Γιαννάκης πάλι θὰ σοῦ τὴν ἐπαιξε! (γελά) ὦρα καλὴ, λοιπὸν, κύρ Μιμῖκο· κόπιασε 'ς τὰ Μέγαρα, νὰ βρῇς τὴν νύμφην (γελά).

MIM. Τί; πάλι ψεύματα; Μὰ τὸ λοιπὸν, τί σᾶς πῆρε ὁ διάβολος ὅλους σήμερα! (ἀφίνει κατὰ γῆς τὸ δέμα, ἐξάγει τὸν πῖλόν του καὶ ἵσταται σοβαρῶς πρὸ τοῦ Κωστῆ) Κύριε, εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Νόμου καὶ τῆς Δικαιοσύνης. Διάβασέ μου σὲ παρακαλῶ αὐτὸ τὸ γράμμα· τὴν ἀλήθεια ὅμως... καὶ ἡ ἀστειότης κατὰ μέρος...

ΚΩΣΤ. (ἀνοίγων τὸ γράμμα) Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι καὶ τὸ γράμμα περιέχει μίαν ἀστειότητα.

MIM. Πῶς, δηλαδή;

ΚΩΣΤ. Ἰδοῦ, κύρ Μιμῖκο! (ἀναγινώσκει σοβαρῶς) «Ὅταν ὁ κύρ Μιμῖκος, ὁποῖος, καθὼς γνωρίζω, δὲν ἤξεύρει γράμματα...

MIM. Τί, τί;

ΚΩΣΤ. (ἐξακολουθῶν) «δὲν ἤξεύρει γράμματα, δείξῃ εἰς κανένα αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, καὶ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ τὴν ἀναγνώσῃ, τὸν παρακαλῶ νὰ τοῦ εἰπῇ ὅ,τι τοῦ καταίβῃ εἰς τὸ κεφάλι. Ἀνώνυμος».

MIM. (ὠργισμένος) Νὰ σᾶς καταίβῃ ἀποπληξία ὁλωνῶν!... Ἀκούς ἐκεῖ! μπράβο!

ώραίτοι φίλοι... (πρὸς τὸν Γιαννάκη) καὶ μάλιστα τοῦ λόγου σου, κύρ Γιαννάκη! εὐχαριστῶ.

ΓΙΑΝΝ. Ἐλα, μὴ θυμώνης καὶ γράμμα ἀπ' τὰ Μέγαρα ὑπάρχει πραγματικῶς.

ΜΙΜ. Τώρα δὲν με μεταπιάνεις πλέον...

ΓΙΑΝΝ. (ἐξάγων ἐπιστολὴν) Νά το, νά το! πρὸ μιᾶς ὥρας τὸ ἔλαβα.

ΜΙΜ. Καὶ πῶς δὲν μοῦ τὸ ἔδιδες;

ΓΙΑΝΝ. Γράφει εἰς ἐμένα ὁ γαμβρός σου, διότι ξεύρει, λέγει, ὅτι δὲν ξεύρεις νὰ διαβάσης!...

ΜΙΜ. Τὸ λοιπὸν ἡ ἱστορία με τὴν Μαριγούλα εἶνε ἀληθινή;

ΓΙΑΝΝ. Μόνον, δηλαδή, ὅτι ἐγύρισε εἰς τὰ Μέγαρα.

ΜΙΜ. Κι' ὅτι ἤμπορῶ νὰ τὴν πάρω, ὅταν θέλω;

ΓΙΑΝΝ. Μάλιστα.

ΜΙΜ. Λόγον τιμῆς;

ΓΙΑΝΝ. Λόγον τιμῆς. Νὰ τὸ γράμμα, βάλε νὰ σοῦ τὸ διαβάσουν.

ΜΙΜ. (φορεῖ πάλιν τὸν πλὸν του καὶ ἀναλαμβάνει τὸ δέμα) Στὰ Μέγαρα τὸ λοιπὸν! ἀφίνω με γειὰ καὶ καλαὶς ἀντάμωσαις! (διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν).

ΓΙΑΝΝ. Ἐνα μόνον ἔφτιασα ἐγὼ... (ὁ Μιμίκος ἐπιστρέφει) τὴν κληρονομιά...

ΜΙΜ. Τί; ἢ τρεῖς χιλιάδες...

ΓΙΑΝΝ. Ψεῦμα!

ΜΙΜ. (ἀποθέτει τὸν πλὸν του καὶ τὸ δέμα) Στὰ παλῆά μας λημέρια, τὸ λοιπὸν.

(πλησιάζει εἰς τὴν Κατίνα) Αἴ, Κατίνα;

ΚΑΤ. Τώρα ἔπρεπε κ' ἐγὼ νὰ πῶ ὄχι!

ΜΙΜ. (πρὸς τὸν Κωστήν) Γράψε τὸ συμβόλαιον... Κάμε ὅ,τι θέλεις... (καταβαίνων τὴν σκηνήν) Νὰ ἤξευρα μόνον ποῖος ἀνακάλυψε ποῦ δὲν ξεύρω γράμματα! (πρὸς τὸ κοινόν) Κανένας ἀπὸ σᾶς βέβαια... δὲν τὸ λέτε, αἱ;... (πρὸς τὸν ὑποβόλῃ) Ἡ μήπως τοῦ λόγου σου;... καὶ σὺ δὲν μιλεῖς! Αἴ, ὑγεία!

[Καταπετάννυται ἡ αὐλαία].

~~~~~

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

ΕΝ ΣΥΓΚΡΙΣΕΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ 4).

I

Ὁ ῥωμαϊκὸς πολιτισμὸς, καίπερ διαπλασθεὶς παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ κατὰ πολλὰ ἐκείνου ὑποληφθεὶς ἔφερεν ἐν πλεονέκτημα, χάριν τοῦ ὁποίου ἐπέδρασε καὶ ἐπιδρᾷ ἔτι ἐπὶ τῶν συγχρόνων πολιτισμένων κοινωνιῶν. Ἀλλὰ καὶ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο, ἡ νομοθετικὴ δηλαδή τελειότης, καίπερ μορφωθὲν καὶ τελειωθὲν ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, ἰδίως ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ εἶχεν ἐλλείψεις τινὰς καὶ τραχύτητας, αἵτινες καὶ μόναι ἄρκοῦσι νὰ ὑποδηλώσωσι τὴν ἀντίθεσιν τοῦ πρὸς τὸν ἑλληνικόν. Ἐὰν λάβῃ τις ἐν θέμα, τὴν πατρικὴν τῶν Ῥωμαίων ἐξουσίαν, τὴν φοβερὰν ἐκείνην κατ' ἀρχὰς, μετριασθεῖσαν δὲ ὕστερον παντοδυναμίαν πατρὸς ἐπὶ τε τοῦ τέκνου καὶ τῆς περιουσίας του καὶ συγκρίνῃ αὐτὴν πρὸς τὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, θέλει ἐξαγάγει καθολικώτερα συμπεράσματα περὶ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ πολιτισμοῦ τῶν δύο μεγίστων ἐθνῶν τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ Ῥώμη, ἐγκλείσασα ἐν ἑαυτῇ κατ' ἀρχὰς ποικιλίαν ἀντιθέτων κοινωνικῶν στοιχείων, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνδυναμωθῇ ἀμέσως διὰ τῆς κανονικῆς πορείας, δι' ἧς αἱ ἀρχαῖαι πολιτεῖαι ἠρέμα προήγοντο. Οἱ Ῥωμαῖοι κατ' ἀρχὰς ὑποδεέστεροι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν ὑψηλὴν θεωρίαν, τὴν φιλοσοφικὴν ἔρευναν, εἶχον γνώμονα τὴν πείραν καὶ τὰς περιστάσεις καὶ κατ' αὐτὰς ἐκανόνιζον τὰς ἐννόμους σχέσεις, προσαρμοζόμενοι μᾶλλον εἰς τὸ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα ἢ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰ ἐξαγόμενα τῶν θεω-

(4) Τὸ ἀποσπασμάτιον τοῦτο κατήρτισεν ἐκ τῆς φερούσης τῶν ἄνω τίτλων πραγματείας αὐτοῦ ὁ ἐν Σύρῳ φίλος ἡμῶν δικηγόρος κ. Τιμ. Ἀμπελᾶς, παραλείψας τὰς νομικὰς ἰδίᾳ λεπτομερείας, ὅσας δὲν ἐνόμισε καταλλήλους διὰ τὸ περιοδικὸν τοῦτο σύγγραμμα.